

Munkás-paraszt találkozó Tésén

(Folytatás az 1. oldalról)

törvénye... Minden hatalom a dolgozó népé... A felviharzó taps pedig annak az egységnek a szimbóluma, amely ezt a hatalmat védi.

Odakünn már elállt az eső, de senki sem mozdul. Látni akarják a táncgyűtest. Rázendít a zenekar és a színpadon szilaj magyar ruhás legények ropják a népi szokásokból gyűjtött táncokat. A lányok lábszárára feszülő csizmák, a repülő virágos szoknyák és a táncos lábak dobogása sok elismerést aratott. — A barna kislány ott

a balszélén ejt, de szívesen járja — sügja mellette egy deres fejű bácsi és közben feláll, hogy jobban lásson. A zenekar megcifrálja istentelenül. — Hát ilyen még nem láttunk, — hangzik innen is, onnan is.

Ami ezután következett, az már az egész falu vigalma. Mihók István zenekara nem hagyja ülni, akiben csak egy kis élet van. Később jár, de senki sem gondol most arra, hogy holnap újra szólít a munka. Pedig szólít, mert arról az alkalmán beszél, csak munkával, becsületes munkával érhető el. —almi—

A városi pártbizottság üdvözlőlevele

Erő-bánya, Ferenc-bánya és Beszáló-akna párt, KISZ és szakszervezetének, az üzem valamennyi műszaki és fizikai dolgozó-jának.

Az MSZMP városi bizottsága harcos üdvözlőlevelét küldi a bányász elvtársaknak abból az alkalomból, hogy az első félév során kifejtett kemény, becsületes munkájukkal kivívták a megtisztelő élültem címet.

Az elért siker lelkesítse továbbra is az elvtársakat, hogy a párt útmutatása alapján még nagyobb eredményeket érjenek el az ország gazdasági életének fellendítésében. A városi pártbizottság meggyőződésével fejezi ki az irányban, hogy a három bánya dolgozóinak követendő példája biztatásul szolgál a tröszt többi üzemének és lelkes munkájukkal növelik a tröszt jó hírét. További sikereket kívánunk.

Várpalota, 1958. aug. 23.

Elvtársi üdvözlőlevel:
MSZMP Városi Bizottsága

Boldog újévet!

Teljesítette éves tervét a Beszáló-aknai KISZ-front

Aki azt mondta, hogy Várpalotán vagy a szél fúj, vagy harangoznak, nagyot tévedett. Van itt szép idő is, különösen nyáron. Most a harangozó sem halatszik, csak a város megszokott zaja. Szellő sem rebban. Kókadtan várják a lombok az esőt. A nyitott ablakokból kiszűrődő zene szüntében a rádió kíméletlenül tovább felemlegetést jósol. kevés felhő. száraz idő. A nappali hőmérséklet nyugaton 30—32 fok... Pedig

Szilveszter este van.

igaz, nem mindenhol, de a Beszáló-akna KISZ frontján igen. 1958. december 31. Különös. Az én naptáram még csak augusztus 19-et mutat. Néhány perc és megáll a kaparó. Most nem úgy, mint a régi szokás szerint éjfélkor. Még csak 10 óra. Elhalkul a csikorgó zaj, nem csattanak a fejszék, pihen a csákány is az ácsolatnak döntve, csak időnként roppan a szén. Olyan fölséges ez a pillanat, mint a tengerész lemetés. Mélyen a föld gyomrában tisztelőadásra megáll a munka. És a néma csendben Cizmadi Béla, a KISZ titkár frontmester szól: — *Elvtársak! Befejeztük éves tervünket. E perctől kezdve már 1959-re dolgozunk. Boldog újévet! A szénporos arcokon a pillanat ünnepélyessége ragyog és a poharak helyett a csákányok koccannak. A munka, az alkotás zenéje pedig végighömpölyög a szénbe vajt éjtét folyosókon.*

Ünnep van mind a két naptáron. Az egyik augusztus 20-át mutatja, a másik 1959. január 1-ét. Az egyik az új élet törvényéről, a munkához való jogról beszél, a másik arról, ami ebből fakadt. A munkához való jogról, melyből a becsület született, az adott szó becsülete. Az egyik pirosbetűs ünnep szülte a másikat, mert

emberséget adott

az embernek és a becsület dolgává avatta a munkát. A 301-es front bányászai arról szerényen csak ennyit mondanak: a bányát szeretni kell és mi megszerettük. — Pedig nem sok idő jutott erre, hiszen a legidősebbjük is csak 32 éves. Ők mégis megszerették. Emlékezzünk csak! Amikor Cizmadi elvtárs tavaly nyáron (a mi naptárunk szerint) a moszkvai VIT-en járt, a KISZ-front azzal tisztelte meg, hogy rendszeresen tüljeljesítette a tervét. Ha arról érdeklődtünk, hogy milyen a munkaerő

kölcs, röviden így felelték: nálunk dolgozni kell... Amikor a tröszt a támmentes homlokú acélitamos csuklós süveggerendás frontművelés kísérletét az üzemre bízta, ők előálltak, hogy vállalják a kísérletet. Úgy mondják:

a bánya egész embert követel.

A KISZ-front fiataljai egyenként is, de különösen együtt egészet képeznek. Náluk nem ismerik azt, hogy az emberek egymásra várnak. Ők segítik egymást. A frontszerele épp úgy ácsol, mint a vajúr. És ki mit tanul, az közös tudományukká válik. A tisztességet éppen úgy megkövetelik egymástól, mint a jó munkát. 252 nap nem nagy idő, de mégis sok ahhoz, hogy mind elmondjuk, ami ebbe belefért. Talán csak annyit, hogy a KISZ-fronton ennyiből áll egy év. 40—42 ember sem nagy sereg. De hol van ahhoz hely, hogy mindegyikről szóljunk valamit. Pedig kellene. Nem szeretem a számokat, most mégis beszéljenek ők. Míg a szén tonnájának növekedésével arányosan csökkentek az év napjai, a kizesek nemcsak a bányába hatoltak mind mélyebben, hanem a szakmába is. Köztük lett frontmester Cizmadi Béla, Tóth Lajos, Pálfi Imre. Bányatechnikumra ment Moraszki Pál. A csillések vajúrókká képezik magukat. A kis Lőránt Laci, a frontszerele sem elégszik meg egy szakmával. Most ő is vajúrára képezi magát. Itt a mi bibliaánk szellemében élnek: dolgozz és tanulj!

Rövid, de nehéz esztendő küzdött át a KISZ-front. A magas főtészakadós viszonyok mellett már-már úgy látszott, hogy az ígért csak ígért marad. De itt bányászok dolgoznak ám! Ha nehéz a munka,

kettőzött erővel dolgoznak.

A rövid figyelmeztetés is elég volt, hogy megtámaszkodjanak. Nem felelti hivatásuk jelszavát: a bányát szeretni kell.

Mikor az új front indul, helyén legyen a szíve minden bányásznak. Augusztus 7-én a harmadik szerelés után várták az omlást. Készt. A KISZ titkár volt éppen a szakos frontmester. Mindent átvizsgált tüzetesen. A biztositás jó. Meg kell, hogy fogja a nyomást. De 13 ember

A pártoktatás előkészítése az Inotai Alukohóban

Pártszervezeteink ismét nagy

munkában vannak. Készülnek az új pártoktatási év beindítására. Most határoznak: kik lesznek a propagandisták, s kiket és milyen oktatási formában oktatnak. Ez az időszak nagyon lényeges pártszervezeteink életében. Előkészítő munkájuktól nagy mértékben függ, hogy milyen erőket kapnak az elkövetkezendő idők pártfeladataihoz. Mert azok az elvtársak, párlonkvüliek, akik a pártoktatásban részt vesznek, akik a marxizmus-leninizmus tanait elsajátítják, részt is kívánnak venni azon feladatok végzésében, amelyet a párt elénk állít.

Az Inotai Alumíniumkohóban felismerték az előkészítő munka fontosságát. A sok éves tapasztalatokat összegyűjtötték és hasznosították. Végülis úgy döntöttek, leghelyesebb módszer, ha a propagandisták és a pártvezetőség tagjai üzemrészenként közösen mérik fel: kiket, milyen oktatási formákban oktatassanak, hol, milyen az érdeklődés, milyen előadót kell kérni a városi pártbizottságtól.

A pártoktatás

előkészítése befejezéshez közeledik. Megállapíthatjuk, hogy az Inotai Alumíniumkohóban mindent megtettek annak érdekében, hogy sikeres legyen az 1958—59-es pártoktatási évad, hogy újabb erőket, újabb harcosokat kapjanak a

pártmunka végzéséhez. A kijelölt elvtársak lelkiismeretesen fogtak hozzá a munkához. Egy hét állt rendelkezésükre, kezükben a névsor, hol találják meg a párttagokat, melyik műszakra járnak, mikor tudnak velük beszélgetni. A legnehezebb területen, a kohócsarnokban a munka befejeződött. Itt Babotán Ferenc, Martos István és Klauzer Géza elvtársak voltak tagjai az elbeszélgető bizottságnak. Minden egyes kommunista felkeresték, s elbeszélgettek velük. Szemelőtt tartották azt, hogy a pártoktatási év csak akkor lehet eredményes, ha mindenki olyan oktatási formában vesz részt, ahol szívesen tanul, vagyis amit maga választ. A párttagok ei is mondták kívánságaikat az elbeszélgető bizottságnak. A bizottság tagjai néhány esetben magasabb oktatási formát javasoltak az illető elvtársnak. Mert nem lehet eléggé eredményes az az oktatás, ahol éveken keresztül nincs előre haladás.

Ezt a módszert dicsérte egy másik elbeszélgető bizottsági tag: Sárvári János elvtárs. Elmondta, hogy az idei előkészítő munka bár rövidebb idő alatt zajlott le, mégis alaposabb, mert nincs egyetlen párttag, akihez a bizottság tagjai ne jutottak volna el. Kettős célja is volt ennek a munkának, az, hogy nemcsak az oktatásról, hanem általában a párttagok problémáiról is beszéltek. S nem egy helyen találkoztak olyan véleményekkel, köszönik a pártszervezetnek, hogy felkeresték őket, mert igaz, hogy olyan problémájuk nem volt, hogy ők menjenek a pártszervezethez és így hosszú idő óta nem beszélgettek a pártvezetőség tagjaival, személyes vagy üzemi természetű kérdésekről. Tehát az elbeszélgető bizottságok elvégezték a rájuk bízott munkát, mert elvitték a párt szavát, meghallgatták a párttagokat, szorosabb kapcsolatot teremtettek a párttagok, valamint a párlonkvüliek között.

A pártvezetőség legutóbbi ülésén arról beszélgettek, hogy az üzem profiljának leginkább a munkásakadémia, gazdaságpolitikai kérdések, marxizmus-leninizmus tanfolyama, valamint a politikai gazdaságtan tanfolyam felel meg a legjobban. Az előadók is többnyire megvannak, mert a politikai gazdaságtan tanfolyam kivételével, helyettes propagandistákat is tudnak biztosítani. Egyedül a politikai gazdaságtan tanfolyamához kérnek előadót.

Egy hónapja kezdtek foglalkozni a kohónál a pártoktatás előkészítésével. Megállapíthatjuk, hogy ez az időszakot kihasználják. Most már arra kell vigyázni, hogy ugyanilyen hozzáállással kezdjék meg a pártoktatási évet, és lehetőleg ne legyen lemorzsolódás. Ezt biztosíthatja, hogy önkéntes alapon szervezték meg az oktatást, párttagságunk mintegy 70 százaléka vesz részt a szervezett oktatásban. Ezenkívül néhány párlonkvüli oktatásával is történnek, főleg azokkal, akik a tömegszervezetekben különböző munkákat fejtenek ki.

Tanulságnál még azt is le kell vonni a pártoktatás előkészítéséből, hogy azokhoz a kommunistákhoz is sürűbben kellene eljutni, akiknél nincs különösebb baj, akik nem tűnődölnek, élik csendes, szerény életüket, de igénylik azt, hogy velük, mint emberekkel törődjünk. Reméljük a július, és augusztus hónap során végzett munkájuk az 1958—59-es év során kamatozni fog, s az oktatási év befejeztével még szebb eredményekről adhatnak számot, mint az elmúlt évben, pedig akkor is a város pártszervezetei között a legjobb munkát ők végezték. De nem szabad elfelejteni: a követelmények mind nagyobbak, s ha ennek meg akarunk felelni, ezzel az alapossággal kell a munkát folytatni.

S. L.-né

A BIZALMI GONDJA

— Van gondja a bizalmasnak. Mozoghat, ha becsülettel el akarja látni feladatát. — Valahogy így válaszolt az első kérdésre Deák László elvtárs, az Inotai Alumíniumkohó egyik szakszervezeti bizalmi.

— Az én csoportomban 25—30 ember van, de nem egy műszakra járunk. Nehéz az emberekkel foglalkozni, mert nem egyformák.

Sok mindent észrevesz egy szakszervezeti bizalmi, ha a megtisztelő tisztségét jól akarja teljesíteni. Deák László szavai után, anélkül, hogy ott élnék — szinte a csoport egész élete, gondja, baja élénk táru, mintha filmen pergetnék.

Erezzük a vidékiek zúgolódását azért, mert megszüntették azt a helytelen gyakorlatot, hogy egyszerre 3—4 szabadnapot is összevárjanak. Dehát a szabadnapra héténként van szükség, mert nem a szabadság kiegészítését szolgálja, hanem a kohászok egészségvédelmét.

— Azért lett hatórás munkaidő a kohóban, hogy a dolgozók egészségét védjük és nem azért, hogy 12 óra munkával szabadnap legyen — magyarázza nekik, de valahogy egyesek igen nehezen értik meg, vagy nem is akarják, csak a saját notájukat fűjják.

Azután a munkaruhával volt zavar. A bakanca és a nadrág sehogysm akarja kibírni az egy évet, előbb elválnak. És megtalálják a módját. Amennyiben valóban szükséges, hát jegyzőkönyvet vesznek fel és előbb cserélik.

Az SZTK igazolás munkaadóit igazolás egyik-másik dolgozó részére — mindennapi munka. Azután segélyért folyamodik az egyik dolgozó társa. — Megérdemli, hisz hat családja van és egyedül keres — dönti el magában, mivel ismeri a körülményeket. Javasolja az ü. b.-nek a segély megszavazását.

— Egyszer becsapódtam — mondja —, mert később kiderült, hogy az illető nem érdemelte meg a jutal-

mat, szegyenkeztem is miatta.

— Szegyenkezett, pedig az illetőnek kellett volna.

Az emberekkel való foglalkozás igen szép, de igen nehéz feladat. Nap mint nap kell a kérdésekre válaszolni.

— A jobb élethez tényleg karékoság kell — magyarázza és már a megértéséhez példát is talál helyből.

— Sokan úgy vélik, az üzem mindent elbírt. Eppen ezért ég a szálaláson nem is egy szobában a 200-as, vagy ennél is nagyobb égő, jónéhány vastagszálú rezso és egyéb, az üzem és valamennyiünk költségén. — Ezt is figyelembe kell venniük az illetékeseknek és változtatni rajta.

A bizalmi nemcsak összekötő kapocs a dolgozók és az üzemi bizottság között, hanem egyben önzetlen segítőtje, nevelője csoportjának. Ezért a munkadort dolgozótársak megbecsülése a fizetség, és úgy véljük, ennél nagyobb jutalom nem is lehet.

Harmincötezer forint értékű aranytárgy megyénk bányászainak

A bányásznapi készülődve, illetékes szervek lehetővé tették, hogy bányászaink a bányásznapi alkalmával egyébként ritkán kapatható aranytárgyakat vásárolhassanak. Az intézkedések szerint a

veszprémi óra- és ékszerboltba harmincötezer forint értékben jegygyűrűk, leányka fülbevalók és nyakláncok érkeznek, amelyeket bányászatulvannal vásárolhatnak majd meg a bányászok.